

[Christiani.]

til Udlandet og den Mening, man derude herefter maaske vilde have om os, der allerede har sænket vor Mønt saa langt; men fordi Forholdene i Dag baade inde og ude ligger væsentlig anderledes end dengang. Dengang var Priserne paa vore Eksportvarer alle daarlige. Nu er Forholdet det, at nogle Priser er gode, medens andre er helt daarlige, men Møntsænkningen virker jo over hele Linien med samme Styrke, og det vil altsaa sige, at den i nogle Tilfælde vilde virke stærkere end nødvendigt og i andre Tilfælde ikke vilde virke stærkt nok, og derfor mener jeg, at man bør gaa andre Veje med Hensyn til Opnaaelsen af den Udligning over for vore Erhvervs Indtjeningssevne, som jeg stadig væk betragter ikke alene som ønskelig, men ogsaa som nødvendig.

Endelig maa jeg sige, at jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg før udtalte, er saa optimistisk, at jeg ikke mener, at den Tid er saa fjern, hvor Eksportpriserne kan tænkes at undergaa ret betydelige Stigninger. Stigninger, som maaske ikke alene gør det væsentlig lettere at holde den nuværende Kronekurs, men som maaske ogsaa — det haaber jeg da — vil muliggøre en Tilbagevenden for os til den tidligere Sterlingparitet.

Erhvervskrisen skyldes ikke Landbrugets Gæld, og navnlig ikke, hvis Konverteringen gennemføres med en almindelig Rente af 1ste Prioritet paa 4 pCt. Gælden er herhjemme ikke urimelig i Forhold til Handelsværdien, og Handelsværdien paa Landbrugsejendomme er i Dag lavere end i noget af de omliggende Lande, hvorved naturligvis vor meget lave Krone spiller sin Rolle. Nej, Landbrugskrisen skyldes de endnu gældende urimelig lave Priser paa nogle af vore Eksportvarer. Regeringens Fejl over for Krisen er efter min Mening, at den ikke for Aar tilbage satte ind med generelle Foranstaltninger til Udligning af de ved Krisen skabte forskellige Prisniveauer, Foranstaltninger, som lod hele Befolkningen herhjemme ligesom indtil 1929 og ligesom Befolkningen i vore Nabolande betale de til det opretholdte Lønniveau svarende Priser for deres Fødevarer. I Stedet vænedes Befolkningen til at faa Fødevarerne til halv Pris, medens Landbruget i disse 4 Aar forarmedes. Og naar vi nu som den sikreste og for Tiden rimeligste Kriseforanstaltning foreslaar Prishævninger dér, hvor de endnu mangler, saa støder Regeringen paa den Mur af Tilvanthed over for de urimelig lave Priser, som den selv har ladet fremvokse i de mellemliggende Aar.

Videre siger den højtærede Statsminister — Statsministeren har sagt det før, Statsministeren sagde det ogsaa for et Aar siden, og ogsaa dengang tillod jeg mig at svare derpaa —: Landbruget gav aldrig af sin Overflod. Jo, Landbruget gav gennem en Menneskealder den øvrige Befolkning de billigst mulige Fødevarer af bedst mulig Kvalitet til Verdensmarkedets Pris, medens saa at sige alle andre Eksportindustrier forlangte langt højere Priser af Hjemmemarkedet end af Eksportmarkedet og har gjort det i Masser af Aar. Sammenregnet har Landbruget saaledes skænket den øvrige Befolkning Milliarder.

Planøkonomi er to Ting. Planøkonomi kan betyde Fornuft og Orden, som bør findes i enhver god Husholdning, og Planøkonomi kan binde de frie Kræfter. Den første Form for Planøkonomi bør altid fremmes, den anden bør indskrænkes til det mindst mulige.

Hvorledes kan den højtærede Indenrigsminister bebrejde Oppositionen, at den ikke glat har taget hele Kommissionens Forslag? Maa jeg spørge, om der ikke fra alle Partier i Landbokommissionen for et Aar siden kom et enstemmigt Forslag, som Regeringen ikke tog! Den foretrak at hale Tiden ud, saa at Landbruget og dermed Landet førtes ud i endnu større Vanskeligheder. Indenrigsministerens Tale skulde vist gøre Indtryk af at være særlig logisk og konsekvent, men allerede her i Begyndelsen synes jeg, at den i nogen Grad halter.

Det kan jo se meget bestikkende ud, at Regeringens Rentegave til Landbruget f. Eks. for en Gaard med 133 000 Kr. Ejendomsskyld betyder 1 585 Kr., men hvis der nu er 50 Køer paa Gaarden og Smørret kun koster 1 Kr. 60 Øre i Stedet for Produktionsprisen, som jeg maa regne til mindst 2 Kr. 50 Øre, saa giver det en Aarsproduktion af ca. 8 500 kg og altsaa et Underskud paa denne Produktion af 7 650 Kr.

Jeg er enig med den højtærede Statsminister i, at Udviklingen naturligvis stadig trods alle Tegn paa Bedring er usikker. En Bedring spores ganske vist ikke blot paa Flækkeprisen, men ogsaa paa Korn- og Smørprisen, men netop fordi en fuld Bedring kan indtræde i Løbet af nogle Maaneder, medens den ogsaa kan lade vente paa sig i et Aar eller mere, er de prishævende Foranstaltninger den rette Udligningsmaade; de lægger Udgifter og Indtægter dér, hvor de udefra kommende naturlige Prishævninger normalt vilde lægge dem, og de lader dem bortfalde, naar disse Prishæv-